

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Annou Pavlíkovou
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 31. 7. 2024, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7 670 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Anny Pavlíkové, advokátky se sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2024, č. j. X (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2022, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a to tak, že ve výroku I. byl žalobci přiznán od 24. 6. 2021 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši 5 827 Kč měsíčně. Dalšími výroky II. až VII. pak byl invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně žalobci postupně zvýšen od 1. 1. 2022, od

červnové splátky důchodu v roce 2022, od zářijové splátky důchodu v roce 2022, od 1. 1. 2023, od června 2023 a od 1. 1. 2024 až na částku 7 992 Kč.

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci od 23. 9. 2021 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 7 533 Kč měsíčně s tím, že se od 1. 1. 2022 zvyšuje na 8 235 Kč měsíčně a od června 2022 na 8 591 Kč měsíčně.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě předně shrnul předcházející řízení. Odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2024, č. j. 4 Ad 5/2023-71 (dále jen „**předcházející rozsudek**“), jímž zdejší soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2023, č. j. X (dále jen „**předchozí rozhodnutí**“) vydané v předcházejícím řízení. Následně žalobce výslovně uvedl, že nenapadá hodnocení invalidity a svého zdravotního stavu a toto hodnocení nijak nezpochybňuje. Napadá pouze nesprávné zhodnocení dob pojištění v napadeném rozhodnutí. V tomto ohledu podotkl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku zápočtu dob pojištění před 31. 12. 2008, a to na základě nesprávného závěru o nedoložení podmínky odhlášení z evidence na území Ruské federace. Tyto závěry nedostatečně odůvodnila, přičemž o doložených dokladech, které měla řádně posoudit, není v napadeném rozhodnutí žádná zmínka kromě jednoho nejasně identifikovaného dokladu. Žalovaná jej ani nevyzvala k doložení dokladů ve smyslu čl. 30 odst. 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „**Smlouva**“) a čl. 13 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy o sociálním zabezpečení ze dne 8. 12. 2011, vyhlášeného pod č. 58/2014 Sb. m. s. (dále jen „**Ujednání**“).
4. Dále žalobce rozvedl žalobní body tak, že odkázal právě na čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání, podle kterých platí domněnka místa trvalého bydliště ve státě, jehož je pracovník příslušníkem. Vyvrátit tuto domněnku ovšem lze předložením dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany (v jeho případě na území České republiky) a o odhlášení z evidence na území státu své státní příslušnosti (v jeho případě Ruské federace). Také dodal, že doby pojištění zhodnoceny ruskou stranou nebyly a on získal v České republice více než 1 rok pojištění. Není přitom podle něj sporu o tom, že naplnil podmínku trvalého bydliště, tedy doložil, že k 31. 12. 2008 měl trvalé bydliště na území České republiky, k čemuž odkázal i na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Podstatou žaloby přitom je, zda doložil i splnění druhé podmínky ve smyslu čl. 13 odst. 1 Ujednání, tj. odhlášení z evidence na území státu své státní příslušnosti (v tomto případě Ruské federace).
5. Rovněž žalobce uvedl, že žalovaná nerespektovala pokyny Městského soudu v Praze vyjádřené v předcházejícím rozsudku ve vztahu k posouzení podmínek čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné. Vůbec nevzala v potaz zejména pokyny v bodech 69 a 70 předcházejícího rozsudku, v nichž jí zdejší soud uložil, aby zohlednila veškeré doložené podklady ve vztahu k započítání dob pojištění a aby je po skutkové a právní stránce řádně vyhodnotila. Žalovaná zopakovala své chyby z předchozího rozhodnutí a vůbec neuvedla, jaké podklady ve spise hodnotila, jaká zjištění z nich učinila a jak je hodnotila po právní stránce. Neuvedla ani, které podklady nebyly v dané věci shledány relevantními. Nerespektovala také pokyny soudu ohledně zajištění úředních překladů ruských dokumentů ve spisu. Žalobce poukázal i na

skutečnost, že žalované zaslal po vydání předcházejícího rozsudku dne 4. 6. 2024 vyjádření, kterým se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nezabývala.

6. Následně žalobce zopakoval, že splnění podmínky trvalého bydliště na území České republiky k 31. 12. 2008 je mezi účastníky řízení nesporné. Pokračoval, že závěry žalované ve vztahu k nesplnění druhé z podmínek dle čl. 13 odst. 1 Ujednání jsou extrémně stručné, nedostatečně odůvodněné i nesprávné. Podotkl, že nikdy nebyl vyzván k odstranění vady žádosti spočívající v nedostatečném doložení podmínky odhlášení z evidence na území Ruské federace. Žalovaná jej ani srozumitelně nepoučila, jaký doklad má doložit. On sám přitom měl důvod se domnívat, že tuto podmínku již splnil, když doklady doložil v rámci předcházejícího soudního řízení a rovněž se svým vyjádření z 4. 6. 2024 podrobně vysvětlil, proč doklady prokazující splnění podmínek čl. 13 Ujednání. Nadto soud žalované uložil, aby se těmito doklady řádně zabývala. Doplnil, že není ani pravdou, že by jeho zástupkyně potvrdila, že dokladem o odhlášení z evidence nedisponuje.
7. Posléze žalobce zdůraznil, že žalovaná se nezabývala rozhodnutím Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022, č. j. 68/3605/875, jak jí uložil i Městský soud v Praze v bodě 70 předcházejícího rozsudku. Tento podklad přitom považoval za relevantní pro účely prokázání splnění podmínky odhlášení z evidence na území Ruské federace. Nelze podle něj bez dalšího tvrdit, že toto rozhodnutí není dostatečným dokladem. Stvrzuje totiž, že neměl k 31. 12. 2008 bydliště na území Ruské federace. Tento podklad měla žalovaná náležitě posoudit po stránce skutkové i právní.
8. Žalobce také poznamenal, že po celou dobu řízení se pokoušel objednat na Velvyslanectví Ruské federace v Praze za účelem získání dalšího důkazu o odhlášení z evidence v Ruské federaci. Termín získal 27. 9. 2024 a bylo mu vystaveno potvrzení ze dne 27. 9. 2024, č. j. 698/2024, z něž plyne, že je ode dne X přihlášen v evidenci na Konzulární oddělení Velvyslanectví Ruské federace v České republice. Toto potvrzení se přitom vydává pouze těm ruským občanům, kteří již nemají evidováno trvalé bydliště v Rusku. Tento doklad tedy také prokazuje splnění podmínky odhlášení z evidence a jedná se o doklad v intencích toho, co požadovala samotná žalovaná v napadeném rozhodnutí. Jeho české občanství přitom činí cestu do Ruska za účelem opatření dalších dokladů značně rizikovou. V cestování mu navíc brání i zdravotní stav.
9. Na základě výše uvedeného tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 11. 2024 nejprve shrnula obsah podané žaloby. Následně odkázala na čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání. Konstatovala, že pro zápočet dob pojištění získaných na území České republiky a Ruské federace před 1. 1. 2009 je určujícím kritériem místo trvalého bydliště pojištěnce a odhlášení z evidence na území smluvní strany státní příslušnosti. Dále odkázala na žádost žalobce o invalidní důchod, podle které doklad o odhlášení z Ruské federace nevlastní, formulář s žádostí o důchod z Ruské federace a potvrzení o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

11. Odkázala i na předcházející rozsudek a shrnula jeho obsah s tím, že závěry soudu realizovala napadeným rozhodnutím. Poznamenala, že žalobce se v posuzované věci domáhá zahrnutí doby pojištění před 1. 1. 2009 jako české doby pojištění. Rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022, č. j. 68/3605/875 (předložené při předchozím soudním řízení), a potvrzení Konzulárního oddělení ze dne 27. 9. 2024, č. j. 698/2024 (které jí žalobce nezaslal) nemohou podle jejího názoru jako doklad o odhlášení z evidence v Ruské federaci obstát. K tomu odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 Ads 407/2021-44, které obsáhle citovala. Dále podotkla, že s ohledem na tyto závěry žalobce nesplnil podmínky čl. 13 odst. 1 Ujednání, protože nepředložil doklad o svém odhlášení z Ruské federace. Znovu pak poukázala na tvrzení žalobce v žádosti o invalidní důchod o tom, že nedisponuje dokladem o odhlášení z evidence v Ruské federaci. Nahrazení takového dokladu jiným potvrzením podle ní není možné, když není nikde jednoznačně uvedeno, že žalobce byl z evidence v Ruské federaci řádně odhlášen. Na předložení řádného a hodnověrného dokladu o odhlášení přitom musí trvat. Uzavřela tedy, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy a na závěrech napadeného rozhodnutí trvá.

IV. Další vyjádření účastníků řízení

12. Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou ze dne 23. 4. 2025. V té se mimo jiné vyjádřil k provedenému posouzení jeho zdravotního stavu. Uvedl, že platnost posudku z 20. 2. 2025 nebyla na rozdíl od posudku z roku 2023 limitována. Doplnil tedy, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit i z tohoto důvodu, když žalovaná vycházela z původního posudku. V následném řízení by tedy žalovaná měla plně aplikovat závěry posudku z 20. 2. 2025.
13. Následně žalobce zopakoval, že by nemělo být sporu o podmínce trvalého bydliště. Dodal, že žalovaná má stejně jako v případě předchozího soudního řízení tendenci napravovat vady odůvodnění napadeného rozhodnutí až ve svém vyjádření. Žalovaná nesplnila pokyny soudu a neopatřila ani úředně ověřené překlady cizojazyčných písemností, ze kterých jak v napadeném rozhodnutí, tak ve svém vyjádření vychází. Argumenty žalované v jejím vyjádření označil za nerelevantní. Závěr, že získání povolení k trvalému pobytu v roce X znamená i nesplnění podmínky odhlášení z evidence měl za rozporný se závěry předcházejícího rozsudku, tak i se samotným napadeným rozhodnutím.
14. Podle žalobce mu také nelze klást k tíži, že nedoložil doklad o odhlášení z evidence již na samém počátku řízení v roce 2021, ani že tehdy uvedl, že takový doklad nevlastní. Při podání žádosti ani později nebyl o povinnost doklad doložit poučen. Odkázal na to, že v předchozím soudním řízení doklad o této skutečnosti doložil, na což poukazoval i v rámci svého vyjádření zaslaného žalované dne 4. 6. 2024. K tomu dodal, že pokud žalovaná dovodila, že tento doklad není dostatečný, měla jej řádně vyzvat k odstranění vady a poučit ho, proč tento doklad za dostatečný nepovažuje. To neučinila, přestože jí o to ve svém vyjádření žádal.
15. Posléze žalobce opětovně zdůraznil, že důvody rozhodnutí musí být obsaženy již v něm samotném a vadu spočívající v nedostatečném odůvodnění nelze zhojit až v písemném vyjádření k žalobě. Dosud přitom nikde srozumitelně neodůvodnila, proč nepovažuje rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace za doklad o odhlášení z evidence. Podotkl, že žalovaná tento podklad ve skutečnosti neposoudila, když z něj cituje závěr, který

v něm není obsažen. Takovému podkladu se přitom nevěnuje ani žalovanou citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 Ads 407/2021-44. Podle žalobce Smlouva ani Ujednání nestanoví přesnou podobu dokladu o odhlášení z evidence, pročť nelze paušálně určitý typ dokladu odmítnout. Stejně tak nelze závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vztahovat na potvrzení konzulárního oddělení, když jím doložené doklady prokazují jiné skutečnosti než ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem. Tímto dokladem mu bylo potvrzeno, že od roku X není veden u matričních úřadů v Rusku, ale v evidenci na konzulární oddělení v České republice.

16. Žalobce tedy setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému rozhodnutí. Nadto požádal zdejší soud, aby se s ohledem na procesní ekonomii vyjádřil i k povaze žalobcem doložených dokladů a zavázal žalovanou svými závěry.
17. Žalovaná se k věci dále vyjádřila doplňujícím vyjádřením ze dne 31. 7. 2025. V něm mimo jiné zdůraznila, že žalobce nesplňuje podmínky pro zhodnocení dob pojištění získaných v České republice a Ruské federaci do 31. 12. 2008 jako české doby pojištění, neboť k tomuto dni neměl trvalé bydliště na území České republiky. Uvedla, že Městský soud v Praze ji v předcházejícím rozsudku nezavázal k tomu, aby považovala Českou republiku za stát trvalého bydliště ke dni 31. 12. 2008. Nekonstatoval ani, že pro naplnění podmínky trvalého bydliště ve smyslu Smlouvy není rozhodující získání povolení k trvalému pobytu, jak nesprávně uvedla v napadeném rozhodnutí. Dovodila, že rozhodnou skutečností je hlášení (evidence) o trvalém pobytu. Jiná forma pobytu (ve smyslu evidenčním), která nesplňuje kritérium trvalého bydliště, např. přechodný pobyt na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nemůže naplňovat požadavek trvalého bydliště ve smyslu Smlouvy. Nepřihlíží se tedy ke skutečnému pobytu ani k povolení, které občana Ruské federace opravňuje pobývat na území České republiky pouze po přechodnou dobu, tj. nikoliv trvale. Uznala, že v námitkovém řízení nesprávně interpretovala předcházející rozsudek, když dovodila, že žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území České republiky. U žalobce tak podle ní nelze považovat za splněnou podmínku trvalého bydliště v České republice ke dni 31. 12. 2008 podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání, jelikož prokázal získání trvalého pobytu v České republice až od X a k 31. 12. 2008 byl evidován jako cizinec s povolením k přechodnému pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil doklad o trvalém bydlišti na území České republiky ke dni 31. 12. 2008, již není podstatné zkoumat skutečnost, zda byl k uvedenému datu odhlášen z evidence na území Ruské federace. K předloženému potvrzení Konzulárního oddělení Velvyslanectví Ruské federace v České republice uvedla, že toto potvrzení nelze považovat za doklad o odhlášení z evidence trvalého bydliště v Ruské federaci. Přes výše uvedené trvala na tom, že výsledek jejího postupu byl zcela v souladu se Smlouvou i dalšími právními předpisy.

V. Obsah správního spisu

18. Zdejší soud na tomto místě podotýká, že správní spis mu byl předložen v poměrně nepřehledném stavu, přičemž spisová dokumentace nebyla zcela řádně vedena a žurnalizována. Spis neobsahoval žádný spisový přehled a všechny listy spisu nebyly číslovány, případně nebyly ve všech případech řazeny chronologicky za sebou. Přestože

tedy nebyl správný spis veden zcela řádně, zjistil z něj zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

19. Žalobce podal dne 25. 10. 2021 žádost o invalidní důchod, a to od vzniku nároku. Uvedl, že žádá o invalidní důchod jak z České republiky, tak z Ruské federace, trvalý pobyt v České republice má od roku X a doklad o odhlášení z Ruské federace nevlastní.
20. Součástí spisu je kromě dalšího i formulář pro komunikaci č. RU 1/CZ 001 – sdělení informací, doručený žalované dne 13. 9. 2022, vyplněný ruskou stranou v ruštině, přičemž u některých částí je uveden i překlad do češtiny na útržcích připevněných k originálnímu dokumentu. V části 10.3 je podle tohoto překladu uvedeno, že podrobné údaje lékařského vyšetření neobsahují údaje o stádiu onemocnění, klasifikaci dle systému IMT, termínu a objemu provedené léčby, délce a množství X. V části 12 je pak uvedena informace o reklamaci dokladů potvrzujících dobu vojenské služby. Dokument obsahuje rovněž tužkou psané vpisky v českém jazyce. Obdobně se ve spise nachází formulář č. RU 2/CZ 205 – potvrzení o době pojištění (v obou jazycích), s přílohou číslo X, pouze v ruském jazyce, přičemž překlad této písemnosti do českého jazyka není ve spise obsažen. Ve formuláři RU 3/CZ 202 – žádost o důchod z Ruské federace, který je dvojjazyčný, žalobce uvedl v bodě 2.9 adresu trvalého pobytu k 31. 12. 2008 jak v Ruské federaci, tak v České republice.
21. Dle potvrzení Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2010, č. j. OAM-7664-7/TP-2010, žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky a bylo mu přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území. V rámci data, od kterého mu byl trvalý pobyt na území České republiky povolen, je čitelný pouze rok X.
22. O žádosti žalobce rozhodla žalovaná prvostupňovým rozhodnutím. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedla, že důchod byl přiznán pouze za českou dobu pojištění, když rozhodnutí o nároku na ruský důchod je v kompetenci pouze ruského nositele pojištění. Pokud budou potvrzeny doby zaměstnání v Rusku, bude znovu rozhodnuto i o výši invalidního důchodu. Nedílnou součástí byl osobní list důchodového pojištění ze dne 20. 4. 2022, v němž byly doby pojištění od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008 označeny ručně psanou poznámkou jako ruské („RUS“).
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky. V nich uvedl, že skutečná doba jeho pojištění v České republice je mnohem delší. Nebyly zohledněny doby od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008, kdy pracoval v X. Přiložil celkový přehled dob pojištění. Namítal, že nebylo zohledněno ani jeho studium na X od 1. 9. 2003 do 30. 9. 2006, k čemuž doložil potvrzení o studiu a kopii diplomu. Dále uvedl, že od 1. 9. 2021 má pracovní úvazek a je pojištěn, což nebylo vzato do úvahy při výpočtu invalidního důchodu.
24. O podaných námitkách rozhodla žalovaná předchozím rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí jím změnila. V jeho odůvodnění mimo jiné odkázala na čl. 30 odst. 3 Smlouvy s tím, že žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace. Trvalý pobyt na území České republiky získal v X, proto veškeré doby pojištění získané žalobcem do 31. 12. 2008 byly zhodnoceny ruským nositelem pojištění. Předchozí rozhodnutí zrušil zdejší soud předcházejícím rozsudkem (ze dne 19. 1. 2024, č. j. 4 Ad 5/2023-71).

25. V dalším řízení založila žalovaná do správního spisu osobní list důchodového pojištění ze dne 11. 7. 2024, v němž byly doby pojištění od 15. 12. 1986 do 31. 12. 2008 označeny jako ruské.
26. O podaných námitkách následně žalovaná znovu rozhodla napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění mimo jiné vyšla ze závěrů posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 7. 2023. Dále odkázala na čl. 30 odst. 3 Smlouvy s tím, že žalobce měl k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace, proto veškeré doby pojištění získané účastníkem řízení do 31. 12. 2008 byly zhodnoceny ruským nositelem pojištění. Vysvětlila také způsob výpočtu výše invalidního důchodu. K zápočtu dob pojištění získaných na území Ruské federace do 31. 12. 2008 jako českých dob pojištění v intencích předcházejícího rozsudku uvedla, že trvalé bydliště pojištěnce ke dni 31. 12. 2008 je pro posouzení podmínek nároku na důchod po Smlouvy zcela zásadním kritériem, přičemž odkázala na čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání. Zdůraznila vyvratitelnou domněnku, podle které pojištěnec k tomuto dni trvale bydlel na území toho smluvního státu, jehož byl státním občanem. Tu lze vyvrátit předložením dokladu potvrzujícího trvalé bydliště na území druhého smluvního státu a zároveň dokladu o odhlášení z evidence na území státu státní příslušnosti. Dále žalovaná odkázala na předcházející rozsudek s tím, že zdejší soud uzavřel, že pro naplnění podmínky trvalého bydliště ve smyslu Smlouvy není rozhodující získání povolení k trvalému pobytu. Konstatovala, že žalobce měl ve smyslu stanoviska zdejšího soudu ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území České republiky. Nesplnil však druhou podmínku, a to odhlášení z evidence na území Ruské federace. Nedisponuje totiž dokladem o odhlášení z trvalého pobytu v Ruské federaci, což potvrdil on sám i jeho zástupkyně. Penzijní fond Ruské federace potvrdil doby pojištění získané na jejím území do 31. 12. 2008. Rovněž zamítl žalobcovu žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že k datu 31. 12. 2008 pobýval na území České republiky. Toto konstatování nicméně podle žalované nelze v žádném případě považovat za důkaz, že byl žalobce odhlášen z trvalého pobytu, protože k vydání tohoto dokladu jsou příslušné orgány Ruské federace, případně zastupitelský úřad, nikoliv penzijní fond. S ohledem na to byla žalobci doba od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008 hodnocena jako ruská doba pojištění. Nad rámec toho uvedla, že pokud žalobce předloží doklad o odhlášení z trvalého pobytu na území Ruské federace, může kdykoliv požádat o zápočet ruských dob pojištění jako dob českých.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za účelem projednání věci nařídil jednání a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
28. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán*

vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

29. Podle článku 30 odst. 3 Smlouvy se pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy přihlédne také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejichž právních předpisů byly skutečně získány.
30. Podle článku 13 odst. 1 Ujednání se pro účely provádění Smlouvy má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Při tom legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran se posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. prosince 2008 pro účely provádění článku 30 odstavce 3 Smlouvy.
31. Podle článku 13 odst. 2 Ujednání se ustanovení odstavce 1 tohoto článku použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. prosince 2008 pro účely provádění článku 30 odstavce 3 Smlouvy.
32. Žalobce v podané žalobě rozporoval zejména nesprávné vyhodnocení dob pojištění do 31. 12. 2008. V této souvislosti předně namítal nepřezkoumatelnost závěrů žalované a také nerespektování závazného právního názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v předcházejícím rozsudku.
33. K tomu zdejší soud nejprve v obecné rovině podotýká, že otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, Nejvyšší správní soud uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné,

nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“ V rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ (Viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020-31.) Rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů správní orgán vycházel a z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Afs 151/2022-135, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2025, č. j. 22 Azs 84/2025-32).

34. Jelikož se zdejší soud již touto věcí zabýval v předcházejícím rozsudku, přičemž tento rozsudek nebyl součástí správního spisu, je dále vhodné zrekapitulovat některé relevantní závěry v něm obsažené právě na tomto místě. Zdejší soud v předcházejícím rozsudku v souvislosti s otázkou vyhodnocení dob pojištění do 31. 12. 2008 dospěl k závěru, že předchozí rozhodnutí bylo v tomto ohledu zcela nepřezkoumatelné. Uvedl, že „v napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na Smlouvu, konkrétně na čl. 30 odst. 3, který citovala, k tomu pouze uvedla, že žalobce měl k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace, trvalý pobyt v ČR získal v roce X, a proto veškeré doby pojištění získané do 31. 12. 2008 byly zhodnoceny ruským nositelem pojištění, k tomu doplnila, že doby pojištění do 31. 12. 2008 byly hodnoceny jako ruské doby pojištění. Toto stručné zdůvodnění však v daném kontextu nelze považovat za srozumitelné a dostačující, žalovaná totiž vůbec nevysvětlila, jak vyložila pojem „trvalé bydliště“ dle Smlouvy, jaké podmínky Smlouva stanovuje z hlediska možnosti posouzení dob pojištění jako českých nebo jako ruských, jak dospěla k závěrům, že měl žalobce k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace a trvalý pobyt v ČR získal od roku X a jak je to relevantní z hlediska naplnění podmínek Smlouvy, neuvedla vůbec, jaké podklady ve spise v této souvislosti hodnotila, jaká zjištění z nich učinila a jak je vyhodnotila po právní stránce, ani není uvedeno, které podklady nebyly v dané věci shledány relevantní.“ (Viz bod 58 předcházejícího rozsudku.)
35. Dále zdejší soud na základě judikatury správních soudů dovodil, že „z hlediska naplnění pojmu „trvalé bydliště“ dle Smlouvy jsou rozhodné skutečnosti hlášení k pobytu (ve smyslu evidenčním) a současně odhlášení z evidence v zemi své státní příslušnosti ke dni 31. 12. 2008; rozhodnými skutečnostmi tak nejsou faktický pobyt osoby či získání povolení k pobytu.“ (Viz bod 67 předcházejícího rozsudku.)
36. Uzavřel také, že „správní orgány žádné podklady založené ve spise ve výše uvedených souvislostech, tedy ohledně možného započítání dob pojištění do 31. 12. 2008, nijak nehodnotily a neučinily z nich žádná zjištění, což je třeba v navazujícím řízení napravit. V této souvislosti soud podotýká, že ve spise se nachází řada písemností pouze v ruském jazyce, zejména formulář pro komunikace č. RU 1/CZ 001 (čl. 61/1-3 spisu) doručený žalované dne 13. 9. 2022 a vyplněný ruskou stranou, ve kterém jsou však vyplněné údaje pouze v ruštině,

k němuž je připojen formulář č. RU2/CZ/205 a písemnost s číslem X (dle žalobce se má jednat o rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X), která je však celá pouze v ruštině (č.l. 61/5 spisu). V dalším řízení bude nezbytné, aby žalovaná opatřila úředně ověřený překlad těchto materiálů do češtiny, stejně tak jako dalších cizojazyčných materiálů, ze kterých bude v dalším řízení vycházet, a aby tyto po skutkové i právní stránce náležitě vyhodnotila. V dalším řízení se žalovaná bude z hlediska naplnění podmínek dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 odst. 1 Ujednání zabývat též podklady, které žalobce doložil až v rámci soudního řízení a které nebyly dosud součástí správního spisu, tedy rozhodnutím Penzijního fondu Ruské federace č.j. 68/3605/875 ze dne 16. 8. 2022, potvrzením o daňovém domicilu k datu 31. 12. 2008 Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, kupní smlouvou s převodem vlastnického práva k nemovitému majetku ze dne X, nájemní smlouvou k bytové jednotce č. X na adrese X, ze dne 1. 12. 2007, dokladem o rodném čísle žalobce, potvrzením Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 1. 2023 č.j. OAM-1223-1/OAM-2023, výpisem z obchodního rejstříku společnosti X. Z těchto důvodů soud tyto podklady neprováděl k důkazu v daném soudním řízení, neboť to bude náležet žalované v rámci nezbytného doplnění napadeného rozhodnutí, pokud shledá jejich relevanci pro řízení.“ (Viz body 69 a 70 předcházejícího rozsudku.)

37. I v projednávané věci žalovaná vycházela při hodnocení dob pojištění žalobce z ustanovení čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání. Žalované je třeba dát za pravdu (a ostatně žalobce proti tomu nic nenamítá), že článek 30 odst. 3 Smlouvy upravuje započítání dob pojištění získaných před 31. 12. 2008. V potaz je má vzít ta strana na jejímž území měla osoba k rozhodnému dni trvalé bydliště, jak je vymezeno pro účely Smlouvy v čl. 13 Ujednání (viz např. bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Ads 212/2016-36). Uvedený čl. 13 Ujednání pak zavádí domněnku místa bydliště ve státě, jehož je osoba příslušníkem, přičemž vyvrátit ji lze předložením dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany a o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti (srov. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016-28).
38. Jak již bylo shora shrnuto, žalovaná ve smyslu stanoviska zdejšího soudu vyjádřeného v předcházejícím rozsudku uzavřela, že žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území České republiky (tento závěr žalobce nijak nerozporuje). Dále ovšem uvedla, že žalobce nesplnil druhou podmínku (odhlášení z evidence na území Ruské federace). Tento závěr odůvodnila tím, že žalobce nedisponuje dokladem o odhlášení, což potvrdila jeho zástupkyně i on sám. Dále toliko dodala, že Penzijní fond Ruské federace mu zamítl žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že „k datu 31. 12. 2008 pobýval na území České republiky“. Toto konstatování však podle ní nelze považovat za důkaz, že by byl žalobce odhlášen z trvalého pobytu, protože k vydání tohoto dokladu jsou příslušné orgány Ruské federace, případně zastupitelský úřad, nikoliv penzijní fond. Také podotkla, že pokud žalobce předloží doklad o odhlášení, může kdykoliv požádat o zápočet ruských dob pojištění. Nic dalšího k tomu žalobkyně v napadeném rozhodnutí neuvedla.
39. Takové odůvodnění považuje zdejší soud za zcela nedostačující, a to i s ohledem na závěry vyjádřené v předcházejícím rozsudku. Z napadeného rozhodnutí se vůbec nepodává, na základě čeho žalovaná dovodila, že žalobce a jeho zástupkyně potvrdily, že nedisponuje dokladem o odhlášení (v případě žalobce by se snad mohlo jednat o formulář žádosti). Stejně tak není vůbec zřejmé, z čeho žalovaná dovozuje závěr, že

Penzijní fond Ruské federace zamítl žalobci žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že „k datu 31. 12. 2008 pobýval na území České republiky“. Žalovaná tedy vůbec neuvedla, o jaké podklady své skutkové závěry opírá, a ty tak nelze nijak ověřit. Ani závěr žalované o tom, že konstatování penzijního fondu nelze považovat za důkaz o odhlášení z evidence v Ruské federaci tak není ničím podložen, když podklad, ze kterého žalovaná vycházela, není vůbec nijak specifikován a není ani zřejmé, zda se ve spisu nachází.

40. Při nařízeném jednání navíc soud provedl jako důkaz žalobcem doložené vyjádření ze dne 4. 6. 2024 k č. j. X a doklad o jeho dodání do datové schránky žalované. Z textu vyjádření se přitom podává, že žalobce se jím vyjadřoval k věci po zrušení předchozího rozhodnutí zdejší soudem. Mimo jiné v něm odkazoval i na doklady svědčící o odhlášení z evidence v Ruské federaci. Uvedl, že nebyl poučen o potřebě dokládat odhlášení z evidence v Rusku. Odkázal na rozhodnutí Penzijní fondu Ruské federace č. j. X, které doložil v rámci soudního řízení. To podle něj stvrzuje, že k 31. 12. 2008 v Rusku trvalé bydliště evidované neměl. Žalovaná tak měla vzít tento podklad v potaz. Dále odkázal i na další podklady založené ve správním spisu nebo doložené v rámci soudního řízení (kupř. doklad o daňovém domicilu). Z dokladu o odeslání datové zprávy ID 1368019247 se pak podává, že zástupkyně žalobce zaslala vyjádření žalované a datová zpráva obsahující toto vyjádření byla do datové schránky žalované dodána 4. 6. 2024 ve 22.54:12 hodin.
41. Uvedené vyjádření ze dne 4. 6. 2024 se však ve správním spisu nenachází. Žalovaná na něj nijak nereagovala ani v rámci napadeného rozhodnutí a zcela jej tedy opomenula. Žádným způsobem se tak nevypořádala ani s důkazy, které žalobce za účelem prokázání splnění podmínek pro započítání dob pojištění ve svém vyjádření navrhoval. Vůbec nevysvětlila, proč důkazním návrhům žalobce nevyhověla a při svém rozhodování nevzala tyto navržené podklady v potaz. V této souvislosti pak nelze přihlížet k tomu, že žalovaná své závěry rozvedla a blíže odůvodnila v rámci vyjádření k žalobě. Vadu spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí totiž nelze tímto způsobem zhojit až v průběhu soudního řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 26. 4. 2024, č. j. 8 As 53/2023-56, či ze dne 26. 9. 2024, č. j. 8 As 58/2023-145). To bylo žalované ostatně zdejší soudem vytýkáno i v předcházejícím rozsudku a upozorňoval na to rovněž žalobce v rámci reakce na její vyjádření.
42. Nelze pak pominout ani to, že zdejší soud i v předcházejícím rozsudku žalované uložil, aby v dalším řízení v souvislosti s otázkou možného započítání dob pojištění do 31. 12. 2008 opatřila překlady podkladů ve správním spisu v ruštině a tyto podklady náležitě vyhodnotila. Zabývat se měla právě i podklady doloženými žalobcem v rámci soudního řízení. Překlady podkladů ve správním spisu ovšem žalovaná neopatřila, nijak je nevyhodnotila a nevyjádřila se ani k dalším podkladům navrhovaným žalobcem pro prokázání jeho trvalého bydliště ve smyslu čl. 30 odst. 3 Smlouvy, jak již bylo shora rozebráno. Nerespektovala tedy názor zdejšího soudu, který ji zhodnocení uvedených podkladů v předcházejícím rozsudku uložil. Ze všech těchto důvodů tedy shledal zdejší soud výše uvedenou námitku žalobce důvodnou.
43. Vzhledem k těmto důvodům již není na místě se blíže zabývat další argumentací žalobce týkající se samotného hodnocení podkladů, které žalobkyně řádně nevyhodnotila a ani neodůvodnila, proč k nim nepřihlížela. Tato vada je totiž spjata se všemi ostatními

žalobními námitkami (přiměřeně srov. kupř. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 8 As 209/2023-368). Z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, které konkrétní podklady žalovaná hodnotila, jakým způsobem tak činila, co ze kterých podkladů zjistila a proč nepovažovala podklady navržené žalobcem za relevantní. Není tak možné, aby zdejší soud hodnotil, zda z podkladů navržených žalobcem či z podkladů v ruštině založených ve správním spisu odhlášení z evidence v Ruské federaci (resp. naplnění podmínky trvalého bydliště ve smyslu čl. 30 odst. 3 Smlouvy) skutečně vyplývá. To je předně úkolem žalované, která bude muset své skutkové i právní závěry náležitě a zejména přezkoumatelně odůvodnit. Není totiž na soudu, aby odůvodnění napadeného rozhodnutí doplňoval a napravoval chyby žalované spočívající v nedostatečném odůvodnění, když předmětná situace se liší od nedostatečně zjištěného skutkového stavu (srov. také např. bod 10 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2025, č. j. 1 As 329/2024-28, příp. bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2021, č. j. 8 Ads 231/2019-28). Z obdobného důvodu nelze vyhovět ani žádosti žalobce, aby se zdejší soud kvůli procesní ekonomii vyjádřil k povaze potvrzení doloženého v rámci soudního řízení. Toto posouzení připadá primárně žalované, přičemž soud může následně její závěry přezkoumat.

44. K otázce hodnocení podkladů týkajících se odhlášení z evidence v Ruské federaci zdejší soud pouze na okraj odkazuje kupř. i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2023, č. j. 4 Ads 258/2022-46, (ve kterém ostatně Nejvyšší správní soud vycházel i z žalovanou odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 Ads 407/2021-44). V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „znění čl. 13 Ujednání nestanoví způsob prokázání odhlášení z evidence trvalého bydliště na území smluvní strany státní příslušnosti. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 Ads 407/2021-44, v němž uvedl, že „požadavek žalované na předložení řádného a hodnověrného dokladu o odhlášení z evidence na území Ruské federace nelze hodnotit jako přepjatý formalismus. V nyní posuzované věci se nejedná o situaci, v níž by z dokumentů předložených stěžovatelem byla relevantní skutečnost zřejmá a žalovaná by ji nezohlednila jen proto, že by tato informace byla například uvedena na jiném formuláři, než je obvyklé, či jinými slovy (avšak s totožným významem), než uvádí zákon nebo mezinárodní smlouva. V nyní projednávané věci není z obsahu stěžovatelem předložených dokumentů požadovaná informace - odhlášení stěžovatele z evidence na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008 - vůbec patrná. Žalovaná tak oprávněně požadovala doložení jiného dokumentu, v němž bude informace o odhlášení z evidence výslovně uvedena, případně ji z něj bude možné nepochybně dovodit.“
45. Pro úplnost je pak třeba dodat, že zdejší soud se nemůže vyjádřit ani k argumentaci žalované týkající se nesprávného vyhodnocení závěrů předcházejícího rozsudku ohledně otázky trvalého bydliště žalobce ke dni 31. 12. 2008. Je totiž vázán žalobními body, přičemž proti posouzení žalované, že žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území České republiky, žádná žalobní námitka nesměruje. Žalobce naopak opakovaně uvádí, že s tímto posouzením souhlasí a není o tom sporu. Žalovaná přitom nemůže měnit své závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí v rámci soudního řízení (viz také výše). Z těchto důvodů není na zdejším soudu, aby se nyní bez uplatněného žalobního bodu touto otázkou jakkoliv blíže zabýval. Odkázat lze toliko na odůvodnění předcházejícího rozsudku.

46. Pokud jde o posudek ze dne 20. 2. 2025, ev. č. SZ/2024/2431-PH-49, který zdejší soud nechal vypracovat Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, je třeba uvést, že žalobce posouzení zdravotního stavu v podané žalobě nerozporoval, což výslovně uvedl. Ve lhůtě pro podání žaloby neuplatnil v tomto směru žádnou žalobní námitku a k posudku se vyjádřil až ve svém podání z 23. 4. 2025. Nebylo tak třeba tento posudek při jednání provádět jako důkaz. Vzhledem k důvodnosti uplatněných námitek žalobce a vrácení věci k dalšímu řízení žalované tak bude na ní, aby i k tomuto podkladu v dalším řízení při svém rozhodování případně přihlédla. Ani ostatní žalobcem doložené dokumenty (které nebyly součástí správního spisu) nebylo třeba provádět jako důkazy, neboť by to bylo s ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí nadbytečné.
47. Závěrem považuje zdejší soud za vhodné ještě podotknout, že shledal nedostatky ve vedení správního spisu, který mu byl předložen v poměrně nepřehledném stavu, jak již bylo zmíněno výše. Je proto třeba upozornit žalovanou, že je její zákonnou povinností vést ve věci řádný a úplný spisový materiál (k tomu viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36). Nesprávné vedení správního spisu přitom může v určitých případech vést až k tomu, že rozhodnutí, které ze správního řízení vzejde, nebude mít dostatečnou oporu v obsahu spisu (viz bod 37 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2023, č. j. 4 Ads 258/2022-46).

VII. Závěr a náklady řízení

48. Z uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení.
49. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Především bude muset řádně vyhodnotit všechny podklady týkající se naplnění podmínek čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání, jak ji uložil zdejší soud již v předcházejícím rozsudku. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména náležitě vysvětlí, z jakých skutkových závěrů vycházela, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinila a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídila. Neopomene zhodnotit ani doklady navrhované žalobcem a všechny podklady založí do správního spisu. Dále bude samozřejmě nutné, aby přezkoumatelně vyložila i své úvahy stran výkladu právních předpisů a jejich aplikace na projednávanou věc, a to zejména v souvislosti s žalobcem doloženými podklady a jeho tvrzeními. Pokud po vyhodnocení shromážděných podkladů dospěje k závěru, že nejsou řádně prokázány všechny pojiště relevantní skutečnosti, měla by o tom žalobce v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů konkrétně poučit a vyzvat jej k prokázání rozhodných skutečností (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007-42, v části týkající se poučovací povinnosti vůči žadatelům o dávky důchodového pojištění).
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
51. Náklady řízení žalobce tvoří náklady na odměnu jeho zástupkyně za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy

převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a účast při jednání, a o náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu. V případě úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu vycházel zdejší soud z tarifní hodnoty podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť přechodné ustanovení čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. stanoví, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí výše odměny za jeden úkon právní služby 1 000 Kč. Za úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu tedy činí náklady na odměnu zástupkyně žalobce celkem 2 000 Kč. Podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 pak činí výše odměny za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Za úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu tak činí náklady na odměnu zástupkyně žalobce 4 620 Kč. Náhrada hotových výdajů pak podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 \text{ Kč} = 600 \text{ Kč}$) a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 450 Kč za každý úkon ($1 \times 450 \text{ Kč} = 450 \text{ Kč}$). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje jeho zástupkyně za úkon právní služby spočívající v podání repliky ze dne 23. 4. 2025, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Podání repliky totiž soud žalobci neuložil a žalobce se v ní v zásadě pouze vyjádřil k posudku o svém zdravotním stavu, odmítl argumentaci žalované uvedenou ve vyjádření k žalobě a zopakoval část své žalobní argumentace. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Celková výše nákladů řízení žalobce proto činí 7 670 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 26. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce